

Konklusion

Artikel 3, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1610/96 af 23. juli 1996 om indførelse af et supplerende beskyttelsescertifikat for plantebeskyttelsesmidler skal fortolkes således, at den ikke er til hinder for, at et supplerende beskyttelsescertifikat udstedes for et plantebeskyttelsesmiddel, for hvilket der er udstedt en gyldig tilladelse til markedsføring i henhold til artikel 8, stk. 1, i Rådets direktiv 91/414/EØF af 15. juli 1991 om markedsføring af plantebeskyttelsesmidler, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 396/2005 af 23. februar 2005.

(¹) EUT C 220 af 12.9.2009.

Domstolens dom (Anden Afdeling) af 11. november 2010 — Dita Danosa mod LKB Līzings SIA (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Augstākās tiesas Senāts — Republikken Letland)

(Sag C-232/09) (¹)

(Socialpolitik — direktiv 92/85/EØF — foranstaltninger til forbedring af sikkerheden og sundheden under arbejdet for arbejdstagere, som er gravide, som lige har født, eller som ammer — artikel 2, litra a), og artikel 10 — begrebet »gravid arbejdstager« — forbud mod afskedigelse af en gravid arbejdstager i perioden fra graviditetens indtræden til udløbet af barselsorloven — direktiv 76/207/EØF — ligebehandling af mænd og kvinder — medlem af et kapital-selskabs styrelseskomité — national lovgivning, som tillader afskedigelse af et sådant medlem uden nogen begrænsninger)

(2011/C 13/17)

Processprog: lettisk

Den forelæggende ret

Augstākās tiesas Senāts

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Dita Danosa

Sagsøgt: LKB Līzings SIA

Sagens genstand

Anmodning om præjudiciel afgørelse — Augstākās tiesas Senāts — fortolkning af artikel 10 i Rådets direktiv 92/85/EØF af 19. oktober 1992 om iværksættelse af foranstaltninger til forbedring af sikkerheden og sundheden under arbejdet for arbejdstagere som er gravide, som lige har født, eller som ammer (tiende særdirektiv i henhold til artikel 16, stk. 1, i direktiv 89/391/EØF) (EFT L 348, s. 1) — begrebet arbejdstager — spørgsmålet om, hvorvidt en national lov, som tillader at afskedige et medlem af et kapital-selskabs styrelseskomité uden nogen begrænsninger, navnlig uden hensyn til det pågældende medlems graviditet, er forenelig med direktivet

Konklusion

1) Et medlem af et kapital-selskabs styrelseskomité, som udfører ydelser for selskabet og indgår som en integrerende del heraf, skal anses

for at have egenskab af arbejdstager i henhold til Rådets direktiv 92/85/EØF af 19. oktober 1992 om iværksættelse af foranstaltninger til forbedring af sikkerheden og sundheden under arbejdet for arbejdstagere, som er gravide, som lige har født, eller som ammer (tiende særdirektiv i henhold til artikel 16, stk. 1, i direktiv 89/391/EØF), såfremt medlemmets virksomhed udføres inden for en vis periode, efter anvisninger fra eller under tilsyn af et andet organ i selskabet, og såfremt medlemmet for denne virksomhed modtager et vederlag. Det tilkommer den forelæggende ret at foretage den nødvendige efterprøvelse af de faktiske omstændigheder med henblik på at vurdere, om dette er tilfældet i den tvist, som er blevet indbragt for den.

2) Artikel 10 i direktiv 92/85 skal fortolkes således, at den er til hinder for en national lovgivning som den i hovedsagen omhandlede, som tillader at afskedige et medlem af et kapital-selskabs styrelseskomité uden begrænsninger, når den pågældende person har egenskab af »gravid arbejdstager« i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i dette direktiv, og når beslutningen om afskedigelse af vedkommende hovedsageligt er begrundet i dennes graviditet. Selv hvis det antages, at det omhandlede medlem af en styrelseskomité ikke har denne egenskab, kan en afskedigelse af et medlem af en styrelseskomité, som udfører funktioner som de i hovedsagen beskrevne, der er sket som følge af graviditet eller af en grund, der hovedsageligt har forbindelse hermed, ikke desto mindre kun berøre kvinder og er særligt udtryk for direkte forskelsbehandling på grundlag af køn i strid med artikel 2, stk. 1 og 7, og artikel 3, stk. 1, litra c), i Rådets direktiv 76/207/EØF af 9. februar 1976 om gennemførelse af princippet om ligebehandling af mænd og kvinder for så vidt angår adgang til beskæftigelse, erhvervsuddannelse, forfremmelse samt arbejdsvilkår, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/73/EF af 23. september 2002.

(¹) EUT C 220 af 12.9.2009.

Domstolens dom (Ottende Afdeling) af 18. november 2010 — Alketa Xhymshiti mod Bundesagentur für Arbeit — Familienkasse Lörrach (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Finanzgericht Baden-Württemberg Tyskland)

(Sag C-247/09) (¹)

(Aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater på den ene side og Det Schweiziske Forbund på den anden side om fri bevægelighed for personer — forordning (EØF) nr. 1408/71, (EØF) nr. 574/72 og (EF) nr. 859/2003 — vandrende arbejdstageres sociale sikring — familiedydelser — tredjelandsskatsborger, der arbejder i Schweiz og bor sammen med sine børn i en medlemsstat, hvori børnene er statsborgere)

(2011/C 13/18)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Finanzgericht Baden-Württemberg

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Alketa Xhymshiti

Sagsøgt: Bundesagentur für Arbeit — Familienkasse Lörrach

Sagens genstand

Anmodning om præjudiciel afgørelse — Finanzgericht Baden-Württemberg — fortolkning dels af Rådets forordning (EF) nr. 859/2003 af 14. maj 2003 om udvidelse af bestemmelserne i forordning (EØF) nr. 1408/71 og forordning (EØF) nr. 574/72 til at omfatte tredjelandsstatsborgere, der ikke allerede er dækket af disse bestemmelser udelukkende på grund af deres nationalitet (EUT L 124, s. 1), dels af artikel 2, 13 og 76 i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet (EFT 1971 II, s. 366) samt af artikel 10, stk. 1, litra a), i Rådets forordning (EØF) nr. 574/72 af 21. marts 1972 om regler til gennemførelse af forordning (EØF) nr. 1408/71 (EFT 1972 I, s. 149) — tredjelandsstatsborger, der arbejder i Det Schweiziske Forbund og sammen med sin ægtefælle er bosiddende i en medlemsstat, hvor børnene er statsborgere — bopælsmedlemsstatens afslag på tildeling af familieydelse — foreneligheden af afslaget på tildeling af familieydelse med de ovennævnte fællesskabsbestemmelser

Konklusion

- 1) I en situation, hvor en tredjelandsstatsborger lovligt har bopæl i en medlemsstat i Den Europæiske Union og arbejder i Schweiz, er den pågældende i bopælsmedlemsstaten ikke underlagt anvendelsen af Rådets forordning (EF) nr. 859/2003 af 14. maj 2003 om udvidelse af bestemmelserne i forordning (EØF) nr. 1408/71 og forordning (EØF) nr. 574/72 til at omfatte tredjelandsstatsborgere, der ikke allerede er dækket af disse bestemmelser udelukkende på grund af deres nationalitet, for så vidt som forordning nr. 859/2003 ikke er en af de fællesskabsakter, der er nævnt i del A i bilag II til aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater på den ene side og Det Schweiziske Forbund på den anden side om fri bevægelighed for personer, undertegnet i Luxembourg den 21. juni 1999, som aftalens parter forpligter sig til at anvende. Der foreligger følgelig ingen forpligtelse for bopælsmedlemsstaten til at anvende Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, som ændret og ajourført ved Rådets forordning (EF) nr. 118/97 af 2. december 1996, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1992/2006 af 18. december 2006, og Rådets forordning (EØF) nr. 574/72 af 21. marts 1972 om regler til gennemførelse af forordning (EØF) nr. 1408/71, som ændret og ajourført ved forordning nr. 118/97, på denne arbejdstager og hans ægtefælle.
- 2) Artikel 2, 13 og 76 i forordning nr. 1408/71 og artikel 10, stk. 1, litra a), i forordning nr. 574/72 er uden relevans i forhold til en kvindelig tredjelandsstatsborger, der befinder sig i en situation som den, sagsøgeren i hovedsagen befinder sig i, for så vidt som hendes situation henhører under bopælsmedlemsstatens lovgivning.

Den omstændighed alene, at den pågældendes børn er unionsborgere, kan ikke medføre, at afvisningen af at udbetale familieydelse i bopælsmedlemsstaten er retsstridig, når de lovmæssige betingelser, der skal være opfyldt for at oppebære disse ydelser, ifølge den forelæggende rets konstateringer ikke er opfyldt.

(¹) EUT C 233 af 26.9.2009.

Domstolens dom (Anden Afdeling) af 18. november 2010 — Vasil Ivanov Georgiev mod Tehnicheski universitet — Sofia, filial Plovdiv (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Rayonen sad Plovdiv, Bulgarien)

(Forenede sager C-250/09 og C-268/09) (¹)

(Direktiv 2000/78/EF — artikel 6, stk. 1 — forbud mod forskelsbehandling på grund af alder — universitetsprofessorer — national bestemmelse om indgåelse af tidsbegrænsede ansættelseskontrakter for arbejdstagere over 65 år — automatisk pensionering, når arbejdstageren fylder 68 år — begrundelse for forskelsbehandling på grund af alder)

(2011/C 13/19)

Processprog: bulgarsk

Den forelæggende ret

Rayonen sad Plovdiv

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Vasil Ivanov Georgiev

Sagsøgt: Tehnicheski universitet — Sofia, filial Plovdiv

Sagens genstand

Anmodning om præjudiciel afgørelse — Rayonen sad Plovdiv — fortolkning af artikel 6, stk. 1, i Rådets direktiv 2000/78/EF af 27. november 2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv (EFT L 303, s. 16) — national lov, der giver universitetsprofessorer, der er fyldt 65 år, adgang til udelukkende at indgå tidsbegrænsede ansættelseskontrakter — national lov, hvorved den endelige pensionsalder for universitetsprofessorer fastsættes til 68 år — berettigelse af forskelsbehandling på grund af alder

Konklusion

Rådets direktiv 2000/78/EF af 27. november 2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv, og navnlig dets artikel 6, stk. 1, skal fortolkes således, at det ikke er til hinder for en national lovgivning som den i hovedsagen omhandlede, der fastsætter, at universitetsprofessorer automatisk